FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 29. juni 1995 *

1. Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 7. februar 1994 har Irland anlagt sag i medfør af EF-traktatens artikel 173, stk. 1, med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 93/659/EF af 25. november 1993 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1990, der er finansieret af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen [1]. Irland anlagde denne sag, fordi Kommissionen i denne beslutning afslog at anerkende et beløb på 6 343 429 IRL, der var udbetalt som eksportrestitutioner for oksekød.

Inden jeg undersøger de af Irland fremførte anbringender til støtte for påstanden om annullation af beslutning 93/659, skal den for sagen relevante lovgivning og de faktiske omstændigheder gennemgås.

Den relevante lovgivning

2. Af hensyn til klarhed og effektivitet i forvaltningen udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 3665/87 [2], som kodificerede de eksisterende regler om eksportrestitutioner og indførte fælles regler om eksportrestitutioner inden for en lang række markedsordninger, herunder den fælles markedsordning for oksekød.

Restitutionerne udbetales, når varen eksporteres direkte eller sættes under toldkontrol med henblik på forarbejdning eller oplagring, indtil den forlader Fællesskabets toldområde. I begge tilfælde kan udbetalingen af restitutionen ske inden eller efter eksporten. Der er fastsat bestemmelser om forudbetaling af restitutioner i artikel 24 til 34 i forordning nr. 3665/87, som gennemfører bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 565/80 [3]. Forudbetaling af restitutionerne kan i henhold til artikel 4 og 5 i forordning nr. 565/80 ske,når basisprodukterne er anbragt under toldkontrol, hvorved det sikres, at de

* Originalsprog: spansk.

1 — EFT L 301, s. 13.

2 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27.11.1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1).

3 — Rådets forordning (EØF) nr. 565/80 af 4.3.1980 om forudbetaling af eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 62, s. 5).

forarbejdede produkter udføres inden for en bestemt frist, og når eksportøren anbringer varerne på toldoplag eller i frizone med henblik på udførsel inden for en bestemt frist.

3. I den fælles markedsordning for oksekød er der truffet bestemmelse om støtte til privat oplagring af oksekød, og i artikel 2, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 1091/80 [4], som ændret ved forordning (EØF) nr. 2629/80 [5], forbydes det, at der for den samme vare samtidig ydes støtte til privat oplagring og forudbetales eksportrestitutioner. Artikel 6, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2675/88 [6] har imidlertid gjort undtagelse fra dette forbud for produktionsåret 1989, idet det deri bestemtes, at oksekød, der var under privat oplagring, også kunne underlægges toldoplags- og frizoneordningen med forudbetaling, som fastsat i artikel 5 i forordning nr. 565/80. En tilsvarende undtagelse fandt anvendelse for produktionsåret 1990 i medfør af forordning (EØF) nr. 2965/89 [7].

4. Den administrative procedure ved forudbetaling af eksportrestitutioner er fastsat i artikel 24 til 33 i forordning nr. 3665/87. Proceduren indledes ved, at eksportøren for en medlemsstats toldmyndigheder forelægger den såkaldte »betalingsangivelse«, der skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige til beregning af restitutionen. Det beløb, der skal udbetales inden eksporten, betales af den medlemsstat, hvortil betalingsangivelsen indgives.

5. Varerne forbliver under toldkontrol fra den dag, hvor betalingsangivelsen modtages, og betalingsangivelsen er afgørende for restitutionens størrelse og eventuelle justeringer. Fra denne dag har eksportøren en frist på seks måneder til at udføre varerne fra Fællesskabets toldområde. Forordning nr. 2675/88 har imidlertid for oksekøds vedkommende forlænget denne periode til ni måneder for produktionsåret 1989, og forordning nr. 2965/89 har fastsat perioden til syv måneder for produktionsåret 1990.

6. For at sikre overholdelsen af disse tidsfrister kræves det i artikel 30 i forordning nr. 3665/87, at udførselsangivelsen indgives inden udløbet af fristen. I artikel 3, stk. 2, bestemmes det, at datoen for antagelse af udførselsangivelsen, hvormed sidestilles enhver anden handling, der har samme rets-

4 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 1091/80 af 2.5.1980 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til privat oplagring af oksekød (EFT L 114, s. 18).

5 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 2629/80 af 14.10.1980 om ændring af forordning (EØF) nr. 1091/80 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende ydelse af støtte til privat oplagring af oksekød (EFT L 270, s. 9).

6 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 2675/88 af 29.8.1988 om ydelse af en skønsmæssigt forudfastsat støtte til privat oplagring af hele kroppe, halve kroppe og bag- og forfjerdinger af voksne handyr (EFT L 239, s. 20).

7 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 2965/89 af 29.9.1989 om ydelse af en skønsmæssigt forudfastsat støtte til privat oplagring af hele kroppe, halve kroppe og bag- og forfjerdinger af voksne handyr (EFT L 281, s. 103).

virkning som denne antagelse, endeligt bestemmer restitutionssatsen og eventuelle justeringer deri. For så vidt angår udførselsangivelsens form tillader forordningens artikel 3, stk. 5, at den indgives i form af et dokument betegnet »udførselsangivelse« med angivelse af »restitutionskoden« eller i form af et andet dokument, som dog skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af restitutionen.

Efter modtagelse af udførselsangivelsen udtages varerne fra toldoplag eller frizone og sættes under toldvæsenets kontrol med udførslen. Inden tres dage skal varerne i henhold til artikel 32 i forordning nr. 3665/87 forlade Fællesskabets toldområde.

7. Endelig udbetaling af restitutionen er betinget af, at der føres bevis for, at varerne er blevet udført. Hvis der ikke føres et sådant bevis, skal eksportøren tilbagebetale den forudbetalte restitution, og hvis fristerne for udtagning fra toldoplaget eller frizonen eller de tres dage til udførsel af varerne er overskredet, nedsættes restitutionen med 15%, hvortil lægger sig en forholdsmæssig nedsættelse svarende til forsinkelsen.

8. Endelig bestemmes det i artikel 2 i forordning (EØF) nr. 729/70 [8], at EUGFL, Garantisektionen, finansierer eksportrestitutioner til tredjelande, som efter Fællesskabets regler ydes inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget. Modsætningsvis følger det heraf, at eksportrestitutioner, der ydes i strid med Fællesskabets regler, ikke vil blive finansieret af EUGFL, Garantisektionen.

8 — Rådets forordning (EØF) nr. 729/70 af 21.4.1970 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EFT 1970 I, s. 196).

Faktiske omstændigheder

9. I EUGFL's regnskabsår 1989 og 1990 forudbetalte Irland eksportrestitutioner for oksekød, der var anbragt på toldoplag eller i frizone i medfør af de relevante regler i forordning nr. 565/80, som gennemført ved forordning nr. 3665/87. Samtidig blev der ydet støtte til privat oplagring af det pågældende kød i medfør af forordning nr. 2675/88, der gjaldt for produktionsåret 1989, og forordning nr. 2965/89, der gjaldt for produktionsåret 1990.

10. Efter afslutningen af EUGFL's regnskaber i 1989 fandt Kommissionen, at de dokumenter, som Irland havde brugt, da medlemsstaten gav tilladelse til udtagning af oksekød fra toldoplag og forudbetalte eks-

portrestitutioner, ikke opfyldte betingelserne i forordning nr. 3665/87. Da det var nødvendigt at foretage en mere indgående undersøgelse for at bestemme de økonomiske konsekvenser af denne manglende overholdelse, blev regnskabsafslutningen udsat for så vidt angik denne udgift [9].

I den sammenfattende rapport for regnskabsåret 1990 [10] fandt Kommissionen, at Irland i 1989 og 1990 havde anvendt en procedure, der var i strid med forordning nr. 3665/87. For det første var den maksimale varighed af oplagringen (ni måneder i 1989 og syv måneder i 1990) overskredet for en betydelig mængde af oksekødet. For det andet var der tilfælde, hvor kødet havde forladt Fællesskabets toldområde efter udløbet af tresdagesfristen regnet fra udførselsangivelsen. Endelig var de dokumenter, som Irland anvendte, da medlemsstaten gav tilladelse til udtagning af oksekødet fra lageret, ikke en udførselsangivelse eller et tilsvarende ad hoc-dokument i henhold til artikel 30 i forordning nr. 3665/87.

Kommissionen fandt derfor, at de irske myndigheder ikke havde afkrævet eksportørerne de dokumenter, der var nødvendige for at føre en tilstrækkelig kontrol med, at betingelserne for at yde eksportrestitutioner var opfyldt, hvorfor der kunne være uregelmæssigheder. Eftersom Irland havde lovet at løse problemet, og da risikoen for svig over for EUGFL var begrænset, besluttede Kommissionen kun at underkende 2% af de samlede udgifter, der var berørt af denne uregelmæssighed i 1989 og i 1990, hvilket svarede til et samlet beløb på 6 343 429 IRL (3 823 133 i 1989 og 2 520 296 i 1990).

11. Ifølge de af parterne fremlagte dokumenter anvendte Irland i EUGFL-regnskabsårene 1989 og 1990 ved forudbetaling af eksportrestitutioner for oksekød en anden procedure end den, der blev anvendt i størstedelen af de øvrige medlemsstater. Det oplagrede kød blev anbragt på lager under toldkontrol ved modtagelsen af betalingsangivelsen udfærdiget på AP-formularen, der indeholdt en ansøgning om forudbetaling af restitutionen. Sammen med denne blev der til de irske toldmyndigheder indgivet endnu et dokument, formular C & E 977, med betegnelsen »Register of CAP Goods Placed under Control Prior to the Date of Export«.

12. Udtagning af varen fra lagret og anbringelsen deraf under toldkontrol med henblik

9 — Jf. syvende betragtning til Kommissionens beslutning 92/491/EØF af 23.9.1992 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1989, der er finansieret gennem Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 298, s. 23).

10 — *Sammenfattende rapport om resultaterne af kontrollen i forbindelse med regnskabsafslutningen for EUGFL, Garantisektionen, for regnskabsåret 1990*, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, s. 107).

på eksport skete under anvendelse af dokument C & E 978 med betegnelsen »Notice of Loading of CAP Products for Export«, der bestod af to formularer, hvoraf den ene blev anvendt som attestation for, at varen var udtaget fra lageret, og den anden skulle fremlægges ved den fysiske eksport af varen. Irland indrømmede imidlertid, at denne formular i regnskabsåret 1989 og 1990 ikke var blevet anvendt systematisk ved eksport af oksekød, og bekræftede endvidere, at dokumenterne C & E 978 fra AIBP-indlagring ved et uheld var blevet tilintetgjort på AIBP's hovedkontrolkontor i Dundalk, og at der ikke var bevaret kopier deraf.

13. Derefter krævede de irske toldmyndigheder endnu et dokument til angivelse af og kontrol med udførslerne (»Declaration and Control Form for Goods Placed under Customs Control Prior to Exportation«), der indeholdt udtømmende oplysninger om de udførte varer i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne.

14. Til støtte for påstanden om annullation af beslutning 93/659 har Irland fremført fire anbringender vedrørende de gældende bestemmelser og de faktiske omstændigheder. Jeg skal nedenfor gennemgå hvert enkelt.

Første anbringende

15. Irland er af den opfattelse, at det har overholdt betingelserne i artikel 30 i forordning nr. 3665/87, og at beslutning 93/659 derfor skal annulleres i det omfang, den indebærer EUGFL's underkendelse af eksportrestitutioner, der er forudbetalt i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne.

16. Ifølge Irland bestemmes det blot i artikel 3 i forordning nr. 3665/87, hvilket indhold udførselsangivelsen, som kræves i henhold til artikel 30, skal have, og bestemmelsen overlader medlemsstaterne at vælge, i form af hvilket dokument den skal afgives. Medlemsstaterne kan således gøre brug af de udførselsformularer, som er fastsat i fællesskabsbestemmelserne, eller pålægge anvendelse af nationale formularer. Det dokument, som størstedelen af medlemsstaterne anvendte, var Fællesskabets standardformular til udførselsangivelser (COM EX), som er fastlagt i forordning (EØF) nr. 1900/85 [11], og som indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af eksportrestitutionerne. I henhold til artikel 6, stk. 1, i forord-

11 — Rådets forordning (EØF) nr. 1900/85 af 8.7.1985 om indførelse af fællesskabsformularer til angivelse til udførsel og indførsel (EFT L 179, s. 4), som gennemfører Rådets direktiv 81/177/EØF af 24.2.1981 om harmonisering af fremgangsmåderne ved udførsel af fællesskabsvarer (EFT L 83, s. 40), Rådets forordning (EØF) nr. 678/85 af 18.2.1985 om forenkling af formaliteterne i samhandelen inden for Fællesskabet (EFT L 79, s. 1) og Rådets forordning (EØF) nr. 679/85 af 18.2.1985 om indførelse af modellen til den angivelsesformular, der skal anvendes i samhandelen inden for Fællesskabet (EFT L 79, s. 7).

ning nr. 1900/85 er det tilladt at anvende forskellige formularer til udførselsangivelser i en række tilfælde.

I Irland blev der imidlertid som udførselsangivelse anvendt to formularer sammen, formular C & E 977 og formular C & E 978, der indeholdt alle de oplysninger, der var nødvendige for at yde eksportrestitutioner til oksekød. I formular C & E 977 tilkendegav eksportøren sin hensigt om at udføre varerne, anmodede om, at de blev anbragt på toldoplag eller i frizone, og anmodede om forudbetaling af restitutionen. Derefter fremlagde eksportøren formular C & E 978 for at anmode om, at varen blev udtaget fra toldoplaget og sat under toldkontrol med henblik på udførsel.

17. Domstolen har vedrørende udførselsangivelsen i forordning nr. 3665/87 udtalt, at den skal udfærdiges skriftligt, således at det kan kontrolleres, at varerne, der frembydes med henblik på eksport svarer til eksportørens oplysninger, og har hertil bemærket, at angivelsen kan indgives, inden varerne frembydes, men aldrig efter, at de har forladt Fællesskabets toldområde [12].

12 — Dom af 22.6.1993, sag C-54/91, Tyskland mod Kommissionen, Sml. I, s. 3399, præmis 22.

Når i den foreliggende sag artikel 3, stk. 5, sammenholdes med artikel 30 i forordning nr. 3665/87, kan medlemsstaterne vælge mellem at anvende udførselsangivelsen og ét eller nogle tilsvarende dokumenter, der indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af eksportrestitutionsbeløbet, og særligt:

»a) en varebeskrivelse i overensstemmelse med restitutionsnomenklaturen

b) produkternes nettomasse eller i givet fald mængden udtrykt i den måleenhed, der anvendes ved beregningen af restitutionen

c) produkternes sammensætning eller en henvisning til denne sammensætning, dersom dette er nødvendigt for beregningen af restitutionen«.

18. Irland valgte i EUGFL-regnskabsårene 1989 og 1990 at anvende andre dokumenter end udførselsangivelsen udformet i fællesskabsbestemmelserne, nemlig formular C & E 977 og C & E 978. Den første af disse

indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af eksportrestitutionerne, mens den anden, der hænger sammen med den første, kun indeholder datoen, hvor oksekødet blev udtaget fra toldoplaget eller frizonen. Irland har ikke tilsidesat artikel 30 i forordning nr. 3665/87 ved at anvende disse dokumenter, selv om det var en indviklet fremgangsmåde, og det ville have været mere logisk at bruge dokument D & C som udførselsangivelse.

Kommissionen fandt imidlertid visse uregelmæssigheder ved anvendelsen af disse dokumenter, som ikke er tilbagevist af Irland. For det første blev dokument C & E 978 ikke anvendt systematisk ved alle udførsler af oksekød og for det andet blev disse dokumenter ved en fejl tilintetgjort af toldmyndighederne for så vidt angik AIBP-lagrene.

19. Herefter skal det undersøges, om dokument C & E 977 og C & E 978 blev indgivet inden for fristerne i artikel 30 og 32 i forordning nr. 3665/87. Som Kommissionen har anført i duplikken er indgivelse af udførselsangivelsen af afgørende betydning, fordi det derved bestemmes, hvornår oplagringsperioden på toldoplag eller i frizone ophører, idet dette i 1989 skulle ske inden for ni måneder og i 1990 syv måneder, og fordi den frist på tres dage, inden for hvilken oksekødet skal forlade Fællesskabets toldområde, begynder at løbe ved indgivelse af udførselsangivelsen.

Det er således ikke på baggrund af oplysningerne i dokument C & E 977 sammenholdt med oplysningerne i dokument C & E 978 muligt nøjagtigt at kende datoen for indgivelse og modtagelse af udførselsangivelsen, og det kan derfor ikke nøjagtigt fastslås, hvornår oksekødet udtages fra toldoplaget eller frizonen og anbringes under toldkontrol med henblik på eksport inden højst tres dage. Dokument C & E 978 indeholder alene datoen, hvorpå kødet blev udtaget fra lagret, men ingen formel anerkendelse fra de irske toldmyndigheder af, at varerne er sat under toldkontrol med udførslen.

Kommissionen har endvidere i sin sammenfattende rapport for regnskabsåret 1990 anført, at det under dens kontrol havde vist sig, at en række partier oksekød havde overskredet maksimumsfristerne for oplagring og udførsel i artikel 30 og 32 i forordning nr. 3665/87.

20. Domstolen har gentagne gange i sin praksis vedrørende principperne for proceduren ved afslutningen af EUGFL-regnskaberne [13] fastslået, at Kommissionen i henhold til artikel 2 og 3 i forordning nr. 729/70 »kun må anerkende beløb som påhvilende EUGFL, der er udbetalt i henhold til de regler, der er opstillet i de forskellige sektorer for landbrugsprodukter. I de tilfælde, hvor fællesskabsreglerne kun tillader udbetaling af støtte på betingelse af, at visse bevis- eller kontrolforskrifter er overholdt, er en støtte, der er udbetalt, uden at denne betingelse er opfyldt, ikke i overensstemmelse med fællesskabsretten, og den hermed forbundne udgift kan derfor ikke pålægges EUGFL« [14].

21. Denne strenge fortolkning af betingelserne for EUGFL's finansiering af udgifterne følger også af formålet med forordning nr. 729/70. Gennemførelse af den fælles landbrugspolitik på lige vilkår for de erhvervsdrivende i medlemsstaterne taler imod, at myndighederne i en af disse ved anlæggelsen af en vid fortolkning af bestemte regler begunstiger sine erhvervsdrivende til skade for de erhvervsdrivende i andre medlemsstater, hvor der anlægges en strengere fortolkning [15].

22. Eftersom det af parternes dokumentation fremgår, at der i den administrative procedure, som Irland har anvendt ved forudbetalingen af eksportrestitutioner for oksekød, forekommer uregelmæssigheder, som er i strid med bestemmelserne i forordning nr. 3665/87, er beslutning 93/659 gyldig, for så vidt som 2% af de restitutioner, som Irland forudbetalte for EUGFL-regnskabsårene 1989 og 1990, ikke godkendes. Det første anbringende fremført af Irland til støtte for annullationspåstanden skal derfor forkastes.

Andet anbringende

23. Irland har som det andet anbringende til støtte for annullationspåstanden anført, at selv om bestemmelserne i artikel 30 i forordning nr. 3665/87 i et vist omfang ikke er overholdt, vedrører de grunde, som Kommissionen har anført for ikke at godkende de forudbetalte restitutioner, uvæsentlige og ikke væsentlige forvaltningsretlige formkrav, hvorfor der ikke er sket en tilsidesættelse af fællesskabsbestemmelserne.

13 — Jf. bl.a. Domstolens domme af 7.2.1979, sag 11/76, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. s. 245, og forenede sager 15/76 og 16/76, Frankrig mod Kommissionen, Sml. s. 321, dom af 25.2.1988, sag 327/85, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. s. 1065, og af 8.1.1992, sag C-197/90, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 1.

14 — Den ovenfor i fodnote 13 omtalte dom af 8.1.1992, Italien mod Kommissionen, præmis 38.

15 — Den ovenfor i fodnote 13 omtalte dom af 7.2.1979, Nederlandene mod Kommissionen, præmis 9.

24. I den foreliggende sag er sondringen mellem væsentlige og uvæsentlige forvaltningsretlige formkrav, uanset hvilken betydning den har i fællesskabsretten, ifølge Domstolens praksis [16] ikke relevant. Indgivelse af udførselsangivelsen under de betingelser og inden for de frister, der er fastsat i forordning nr. 3665/87, er et forvaltningsretligt formkrav, der er uomgængeligt nødvendigt for at forebygge svig og sikre den rette anvendelse af ordningen med forudbetaling af eksportrestitutioner til oksekød. Toldmyndighederne i medlemsstaterne skal kontrollere, at disse formkrav i fællesskabsbestemmelserne overholdes strengt, for at sikre sig, at EUGFL påtager sig finansieringen af de udgifter, der er afholdt i henhold til disse bestemmelser.

25. Jeg er derfor af den opfattelse, at det andet anbringende, som Irland har fremført til støtte for annullation, skal forkastes.

Tredje anbringende

26. For det tilfælde, at der findes at være sket en tilsidesættelse af væsentlige forvaltningsretlige formkrav, har Irland til støtte for annullationspåstanden gjort gældende, at det beløb, som Irland har betalt i restitutioner, og som EUGFL har underkendt i beslutning 93/659, er uforholdsmæssigt stort.

27. Kommissionen har i beslutning 93/659 blot ikke villet godkende EUGFL's finansiering af 2% af de samlede eksportrestitutioner for oksekød udbetalt af Irland, selv om den kunne have nægtet at anerkende EUGFL's finansiering af det samlede restitutionsbeløb under henvisning til, at det var umuligt med sikkerhed at sætte tal på de økonomiske konsekvenser af den manglende overholdelse af bestemmelserne i forordning nr. 3665/87. Denne mulighed har Domstolen i sin praksis anerkendt, idet den ved flere lejligheder har fastslået, at Kommissionen kunne nægte at finansiere visse foranstaltninger i fuldt omfang alene med den begrundelse, at det var påvist, at disse foranstaltninger ikke var i overensstemmelse med bestemmelserne.

I visse sager har Domstolen stadfæstet Kommissionens afgørelse om ikke at anerkende visse udgifter vedrørende EUGFL, blot fordi visse formkrav til beviser ikke var overholdt, uden at undersøge, om der var udbetalt beløb uberettiget [17]. I andre sager har Domstolen fastslået, at den *efterfølgende* opfyldelse af disse formkrav om bevis eller anvendelse af andre bevismidler end de i bestemmelserne krævede ikke kunne med-

16 — Jf. særligt den ovenfor i fodnote 13 nævnte dom, Frankrig mod Kommissionen, præmis 13, 14 og 15.

17 — Domstolens domme af 15.3.1983, sag 61/82 og sag 62/82, Italien mod Kommissionen, Sml. hhv. s. 655 og 687, og af 27.2.1985, sag 55/83 og sag 56/83, Italien mod Kommissionen, Sml. hhv. s. 683 og 703.

føre, at Kommissionens afgørelse om ikke at godkende udgifter til EUGFL-finansiering var ugyldig [18].

28. I den foreliggende sag har Kommissionen ansat de økonomiske konsekvenser af Irlands manglende overholdelse til 2% af de samlede eksportrestitutioner for oksekød, som Irland har forudbetalt i 1989 og 1990. Efter min vurdering er dette skøn meget rimeligt i betragtning af, at Kommissionen tog hensyn til, at Irland fulgte Kommissionens henvisninger og begyndte at anvende Fællesskabets standardformular til udførselsangivelser.

Endvidere har Domstolen i sin praksis [19] klart fastslået, at bevisbyrden i tilfælde af uenighed om Kommissionens vurdering af de økonomiske konsekvenser af en tilsidesættelse af fællesskabsbestemmelserne om landbruget påhviler medlemsstaterne. I den foreliggende sag har Irland ikke godtgjort, at de økonomiske konsekvenser af tilsidesættelsen var mindre omfattende end de 2%, som de var ansat til.

29. Jeg er således af den opfattelse, at det restitutionsbeløb, som er underkendt af EUGFL, ikke er uforholdsmæssigt stort. Dette anbringende til støtte for annullationspåstanden må derfor forkastes.

Fjerde anbringende

30. Irland har som det sidste anbringende til støtte for annullationspåstanden gjort gældende, at Kommissionens fortolkning af forordning nr. 3665/87 er i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

31. Domstolen har fastslået, at det ikke udgør en straf, når Kommissionen nægter at godkende EUGFL's finansiering af udgifter afholdt i strid med fællesskabsbestemmelserne. Når Kommissionen afslår at finansiere disse beløb, handler den i overensstemmelse med gældende regler om finansiering af den fælles landbrugspolitik, hvorefter EUGFL kun kan finansiere udgifter, som er afholdt i henhold til Fællesskabets regler og inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbruget. Når Kommissionen træffer en sådan afgørelse, er det således ikke i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet [20].

18 — Domstolens ovenfor i fodnote 13 nævnte dom af 7.2.1979, Frankrig mod Kommissionen, og dom af 7.2.1979, sag 18/76, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 343.

19 — Domstolens dom af 24.3.1988, sag 347/85, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, Sml. s. 1749, præmis 15.

20 — Jf. særligt den i fodnote 19 nævnte dom af 24.3.1988, Det Forenede Kongerige mod Kommissionen, præmis 57 og 58.

En medlemsstat kan kun have en berettiget forventning om, at EUGFL vil finansiere udgifter, hvis de er afholdt ud fra en fejlagtig fortolkning af fællesskabsretten, som kan tilskrives en institution i Fællesskabet [21], men ikke hvis den urigtige anvendelse af fællesskabsbestemmelserne skyldes de nationale myndigheder.

32. Eftersom Irland ikke overholdt fællesskabsreglerne om forudbetaling af eksportrestitutioner, kunne medlemsstaten ikke have en berettiget forventning om, at EUGFL ville finansiere udgifterne, og Kommissionens beslutning om ikke at godkende dem er ikke i strid med retssikkerhedsprincippet. Jeg er derfor af den opfattelse, at Irlands fjerde anbringende til støtte for annullationspåstanden skal forkastes.

Forslag til afgørelse

33. Jeg skal herefter foreslå Domstolen at afsige følgende dom:

1) Kommissionen frifindes.

2) Irland betaler sagens omkostninger.

21 — Domstolens dom af 25.11.1980, sag 820/79, Belgien mod Kommissionen, Sml. s. 3537, og af 27.1.1981, sag 1251/79, Italien mod Kommissionen, Sml. s. 205.